

HAYDAR HAYDAR HAYDAR!

Halime TOROS

Yıllar var ki çağırıyorlar. Kadınların terden boncuklanmış gerdanlarının, kundak yapılmış saçlarının terli diplerinin beni özlediğini biliyorum. Ben biliyorum, onlar bilmiyorlar.

***

Mart ayında asmalar budandığında, bir ağıt tuttururdu bütün bağ. Koyu sakız kıvamında gözyaşı dökerdi. Genç kızlar bu gözyaşlarını uzasın diye saçlarına sürerdi.

Sonra kireç karıştırılmış gök taş verilirdi asmaların gözüne. Fazla verildiğinde yanardı gözleri; kör bir kuyuya dönerdi.

***

Nisan sonu, mayıs gibi bütün bağlar taze filizlerle donanırdı. Sonra koruklar belirmeye başlardı. Koruklar biraz büyüyüp de ekşi bir kıvama geldiğinde, çocukların eğlencesi başlardı. Bakır taslara doldurulup bolca tuzlandıktan sonra; üzeri bir tülbentle kapatılarak hızla sallanırdı. Koruk bunca hırpalanmadan bitap düşüp yumuşar, terini bırakırdı. Sonra yüz ekşiten bir titremeye çocuk alınlarından çıkıp yeniden toprağa karışırdı.

***

Daha vardı, kadınların “Haydar Haydar” diye çağırmalarına.

Gücü kuvveti yerinde, sıksa taşın suyunu çıkaracak erkeklerin ve kalın bilekli kadınların şirahnların içine girip üzümleri ezmelerine...

Yüzlerce bal arısının vızıltısının başlamasına daha vardı.

Bal arısı adam sokmaz. Soksa da bir şey yapmaz. Oysa eti koparıp götüren, üstelik bal da yapmayan sarıca arının soktuğu yer davul gibi şişer.

***

Üzüm suyuna bal yapan da gelir, yapmayan da.

Tarsus Beyazı erken olur. Tilki Kuyruğu güzü bekler. Recep Üzüümü, Adana Karası, Kızıl Üzüüm... Eylülle birlikte şırahnanın kalın oluğundan kazanlara akar.

O esnada bağların içinde kadınlar ve erkekler kestikleri salkımları kasalara, sepetlere yığarlar.

Yeni yetme kızlar asma yaprakları takar saçlarına. Haylaz oğlanlar bağları çevreleyen çitlerden kamalar yapar.

Kadınlar bitap düşer, erkekler bitap düşer, arılar bitap düşer.

Oluktan akan üzüm suyunun şırası bulaşır her yere. İnsanı kendinden geçiren bu tatlı baş dönmesine kapılanlar, yer mi göğe doğru yükseliyor, gök mü yere doğru meylediyor diye bakmaktan şehlalaşmış gözlerini ovuşturarak, harlı ateşler hazırlarlar kara kazanlar için. Bir bebek gibi özen ister ateş; başından bir an olsun ayrılmadan beslemek gerekir.

Üzüm suyu bu esnada beyaz şıra toprağı ile dinlenmiş, durulmuş; ağır ateşler üzerinde pişmeye hazır hâle gelmiştir.

Bağlarını bozanlar, sabaha kadar usul usul yanan ateşin başında bir sabır imtihanından geçer.

Güneş henüz doğmamıştır. Sabah ezanı okunmamıştır.

Tam da o sırada bir çocuklar, bir de ben beklerim...

Kadınlar pekmeze dönmeye başlamış kazanların başındadır.

Üzüm suyu köpüklenmeye başlamıştır.

Gözleri çapaklı çocuklar üşüşecektir başına birazdan.

Bu anı bir ömür boyu unutmayacaklarını ve hep özleyeceklerini bilmeden hem de.

Bu yayla merdivenlerinden hep böyle çelimsiz bacaklarıyla inceklermiş, anneler babalar hep üzüm suyu kaynatacaklarmış, o çocuksu neşe ve kayıtsızlığı hep yaşayacaklarmış gibi.

***

Bir yıldır anmamışlardır hiç, çağırılmamışlardır.

Ama tam da şimdi, gün doğumunda, hiç nefes almadan handiyse, köpüklenen pekmezi savururken daha, onlarca kez adımı tekrarlayacaklar. Yaylanın en güzel kızlarını vereceklerini söyleyerek kandıracaklar.

Haydar Haydar Haydar!

Gel al Ayşe'yi...

Haydar Haydar!

Gel al Cemre'yi...

Haydar!

Gel al...

Çünkü bilir kadınlar, ben olmasam kurumaz pestiller, bandırmalar.

Ben olmasam bağ bozumları tamam olmaz.

Çocuklar inemez o zaman birer ikişer yayla evlerinin merdivenlerinden.

Asma yapraklarından kaşıklar bükemezler.

O köpük, gelip içinden geçtiğim. Çocuklar bir kez tattıklarında, tadı damaklarında ölünceye kadar kalacak olan.

O uyku...

Dillerinde üzüm suyunun köpüklü tadıyla.

O Haydar...

Yayla günlerinin esrarlı sabahlarını hatırladıklarında akıllarına gelen...

Eser dururum göç hazırlığı başlayan sofalarda.

Kim kurutur pestilleri, bandırmaları?

Haydar kurutur; kadınların terli alınları gibi.

***

Pekmez pekmez olduğunu toprağa ya da küle düşünce anlar.

Toprağın, tozun, külün içinde top top olarak kıvama geldiğini söyler. Eğer pekmeze dönmeden önce koynuna şeker ve nişasta bırakılırsa hiç nazlanmadan bandırmalık bir kıvama dönüşür. Kadınlar ateşten çeksın ve soğumaya bıraksın diye dana gözleri çıkarır içinden. Tam da ipe dizilmiş cevizler batırılırken kazana, gelirim hep.

Ne önce, ne sonra...

Vakit tamam olduğunda Haydar'ım ben.

Vakitsiz esersem güz rüzgârı.

***

Yıllar devrilir birbiri üzerine.

Çocuklar büyür, büyükler yaşlanır, yaşlılar kötürümleşir, kötürümler kimsenin taşıyamayacağı kadar ağırlaşır.

Bu hep böyle olur.

Böyle mi olurdu yoksa?

Şimdi yokum.

Belki kaybolmuşum.

Sahipsiz bağ evlerinin, harman yerlerinin ıssızlığında yitip gitmişim.

Tutmuş bir kadın, geçen bunca zamandan sonra Haydar'ı hatırlamış. Onu Avrat

Yatağı'nın kaya kovuklarında, adam çatlatan yokuşlarında, dağların koyaklarında aramış. Ama çok değişmiş kimin kızı, kimin torunu olduğunu şimdi çıkaramadığım bu kadın.

İçinden geçtiğim o köpükten tatmış çocuklardan biri olmalı.

Tutmuş kimsenin artık çıkmadığı, çıksa da çok durmadığı yayla evlerinin arasında dolaşıyor.

Şehre gelin giden yayla kızlarından birinin çocuğu olmalı.

***

Güneşin alındaki tarlalarda çekirgeler zıplardı. Boz çekirgelerin rengârenk iç kanatları vardı. Çocuklar, şimdi başına güneş geçecek uyarılarına aldırmadan, bu iç kanatlarını çekirgelerin kibrit kutularına doluştururlardı. Büyüyünce hatırlayacaklar, çekirge kanatlarının koparıldıklarında kanadığını ve iç gömleklerinin solan gelincikler gibi ellerine yapıştığını.

Gazla yoğrulmuş külün doldurulduğu salyangoz kabuklarıysa, yaşı biraz daha büyük olanların işiydi. Sıra sıra dizilmiş salyangozlar birer minik ateş parçası olup sessizce yanarken, küçük çocuklar bir an önce büyüüp o ateşi yakmaya heves ederlerdi.

Sofaları aydınlatan lüks lambalarını ise büyükler yakardı. Bütün böcekler “pervane” olup ışığa koşmak için sabırsızlanırdı. Sonra yanık et kokusu kaplardı ortaltığı. Bu koku, bu yanık et kokusu, bu ışığa doğru hesapsız yöneliş, lüks lambasının camına sessizce çarpıp... Avrat Yatağı'nın kadınları her akşam yinelenen bu telaşlı kanat çırpışlarıyla kendi yazgıları arasında dile dökülmeyen, adı konulmayan; kim bilir böyle olduğu için var olan bir bağın olduğunu anlar mıydı?

Böyle anlarda sis bürürdü bağları bahçeleri... Her şeyin üzerini örterdi. Ancak dedelerin zapt edebildiği çocukların gözlerini, ninelerin masalları kapatırdı.

Bu, gözlerini masalların kapattığı çocuklardan biri olmalı.

Çadır Gediği'nden sağa sapıyor, Emin Efendi'nin harabeye dönmüş yayla evinin önünde soluklanıyor.

Şimdi çıkardım! Emin Efendi'nin torunu bu! Çoktandır kimsenin açmamış olduğu bahçe kapısının önünde, harap olmuş bahçeye, neredeyse yıkıldı yıkılacak eve girip girmemekte tereddüt yaşıyor. İşte şu erik ağacının altında ninesinin iki çöpü birbirine çatarak yaptığı çöp bebeğiyle oynardı. Her kiraz mevsiminde ağaçtan düşen ablasını da çok taşımışlığı vardır bu bağlarda. Dünyanın en güzel kızıydı, bu yüzden hep en yüksekteki kirazlara heves ederdi. En tepelere ulaşmalıydı, kimsenin giymediklerini giymeliydi, her yaptığında bir başkalık olmalıydı. Kaç dirsek, kaç ayak bileği, kaç diz kapağı... Hiç uslanmazdı.

Sana da dünyanın en güzel denizini yüksünmeden sırtlanmak düşerdi. Sırtında ablan, bacakların titreye titreye, oyunların oynandığı yerlere ulaşmaya çalışırken

hatırlıyorum seni. “Yavaş ol biraz, canım yanıyor” derdi Deniz. Senin de canının yandığını bir türlü söyleyemezdim.

Hiç iyi etmediniz derdi yaşlılar; adını “Deniz” koymakla. Deniz gibi bu kız, ne yapacağı hiç belli olmuyor. Ömrü boyunca da olmayacak zaten. Durgun sanıp yaklaştığında dalgalarıverecek birden. Daha ayakların ıslanmadan geri kaçacaksın. Bu denize girilmez dediğinde de, önünde dupduru uzanacak. Onun izin verdiği kadar yaklaşabileceğini öğreneceksin zamanla. Onun istediği kadarını öğrenebileceğini. O ise bütün bağlarına destursuz girecek. Kiraz ağaçlarına da böyle izinsiz çıktığı günleri düşünüp ses etmeyeceksin. Ben de etmeyeceğim. Onun tabiatı böyle derdi annen, akıllı kızım benim.

Nasıl görünüyorsan öyle de karşılık gördüğünü, daha o günlerde, küçücük bir kızken, belli belirsiz sezdiğini hatırlıyorum. Değil mi ki bir çöp bebekten başkaca bir şey istememişsin hayattan, tutturmamışsın hiç, tepinmemişsin... Hayatta hep hak ettiğinden fazlasını almışsın, bu kadarını hak etmemişsin gibi bir huy edinirsin. Ne verdilsen de, daha fazlasını hak ediyorlarmış gibi cömertçe verirsin.

Hak ettiğin kadarını yaşadığın günler de olur, hak etmediklerine şaşırıp kaldığın anlar da. Böyle bir hak edişin olmadığını düşündüğün zamanlar sonra. Hayatın böyle bir rolü var mıydı? Ona adalet dağıtıyormuş gibi davranan, acımasız bulan, alnının yazısı yapan, başkasının hikâyesini yaşıyormuş gibi hissetmene sebep olan, “bu işte bir yanlışlık var” dedirten, düzeltmek için daha da büyük yanlışlar yaptırın bu cilve de neyin nesiydi? Kimin cilvesiydi?

Hadi kalk artık şu erik ağacının altından; üstünü başını silkele! Bunlar çok uzak bir geçmişte kaldı.

Emin Efendi bağın içine doğru bastonunu sallayarak torunları kovalayacak birazdan. Olmamış üzümler, ekşi elmalar kopartılmaz... Tamam, istemiyorsan anlatmam.

***

Yaz oldu mu o kadar çocuk, o kadar teyze, dayı bu iki oda evin neresine sığardı diye hayretle bakıyorsun. Birinde dedeyle, nine yatardı. Odanın büyük bir yüklüğü, bir de mangal ateşiyle ısınan gusülhanesi vardı. O ateş siz doğmadan çok önce sönmüş, gusülhane bir elbise dolabına dönüşmüş olsa da, eski günlerin hatırı vardı. Orası nineyle dedenin hamamıydı. Öbür odada da büyükçe bir yüklük, bir de kış günlerinde hiç sönmeyen bir ocak vardı. Akşam oldu mu yer yataklarına serçeler gibi düşerdi torunlar. Üzerlerini ninelerinin sırdığı basma yorganlar örterdi. İstisnasız bütün çocuklar her yaz Emin Efendi’den birkaç sure daha öğrenirler, “elifba”yı sökmeye uğraşırlardı. O Emin Efendi ki İstiklal Harbi’ni görmüştür. Madalyasını ceketinin yakasından bir gün olsun çıkarmamıştır. Dağlara kadın kaldırıp oynatmışlığı da vardır Emin Efendi’nin. Bir efsane gibi anlatılırdı. Sonra teyze kızı Fatma’yla yaylanın en büyük ceviz ağacının altında dillere destan bir düğün yapmışlığı... Ne güzel günlerdi. Hep öyle olacak zannetmişim.

Emin Efendi mecbur kalmadıkça inmediği şehirden döndüğünde, boğazında gümüşten bir delik vardı. Bu kez boğazından vurulmuştu; nişanını da neresinden vurulduysa oraya takivermişler. Konuşmak istedi mi o deliği parmağıyla kapatırdı. Parmağını çektiğinde de üzüm sarısı gözlerinden birkaç damla yaş düşerdi. Kadınlar o deliği çevreleyen gümüş kanülü muntazaman temizlerdi. Emin Efendi hastalandığında artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Sarman kedi, çarşıdan kedi payıyla dönen dedenin baston tıkrıtısına fırladığında ev halkını bir telaş alırdı oysa. Yemeğin altı yakılır, Emin Efendi'nin sadece ajanstan ajansa açıp kulağını dayadığı radyo çabucak kapatılır ve böyle olduğu için de evin tüm kadınları kediye derin bir minnet duyarlardı.

Sofadaki tahta divanda, Emin Efendi'nin altını değiştiriyordu annen. Bugün olmuş gibi aklımda. Baba kız birbirlerinin yüzüne bakmadan, her ikisi de derin bir utanç içinde ağlıyor. Emin Efendi'nin kedisi divanın altından hiç kalkmıyor. Çocuklar bağın içinde koşuşturmuyor. Kadınlar pekmez savurmuyor. Ben bile çağrılmadığım hâlde naz etmeden sofaya kadar çıkmışken, gelmiş olmama kimse sevinmiyor. Emin Efendi de dâhil herkes, Azrail'in gelmesini bekliyor. Sonra da geldi diye bağırılarını dövüyorlar.

***

Sofanın ortasına boylu boyunca yatırmışlar dedeyi. Boğazında bir yumruyla öylece kalıyorsun. Kadınlar yürek paralayan bir ağlayış tutturmuş, dövünüyorlar. Kimse seni görmüyor; sen de kimseyi böyle görmek istemiyorsun zaten. Usulca yatağına dönüp yorganın içinde ağlıyorsun.

Akın akın gelen insanlar olmasa, kadınlar ağlamasa, uyuyan bir insanın üzerine kova kova sular dökülme... Sarman kedi bile acıyla miyavlıyor. Gözünden birkaç damla yaş düşüyor. Yıllar sonra bunu hatırladığında, kedilerin ağlamayacağını söyleyecekler. İnanmayacaksın. Ölülerin adam kovalamadığına da inanmamıştın. Belki yıllarca, belinde bir peştamal, kırçıl sakallarını fildişi tarağıyla taramış ölü bir dede tarafından kovalanmıştın. Hatırlar mısın, tuvalete bile yalnız gidemezdin. Her seferinde annen derin bir iç geçirir; “ah keşke...”, derdi. Keşke ölüler geri gelse. Tek şurada yatsaydı da, ömrüm oldukça baksaydım.

Sarman kedi, sahibini kaybetmiş bir divanın altına kıvrılmış, öylece bekliyor. Her tıkrıtıya kulak kesilmekten usanç getirince de, çekip gidiyor evden. Aylar sonra, öyle ansızın çıkıp gelmiş, yavrularını doğurmuş; sonra da hepinizin şaşkın bakışları altında tek tek taşıyıp götürmüştü.

Kedinin bile bildiğini ninen bilmez miydi? Kimse ona söylememişti, o da kimseye sormamıştı zaten. Bundan sonra Emin Efendi hayatında hiç olmamış gibi davranacaktı.

Her gün kaygıyla ninenin boğazına bakıyor, orada bir delik olmadığı için seviyordunuz. Ama bir kediye öyküneceği hiç aklınıza gelmemişti.

Nine kaybolduğunda herkes onu aramaya çıkıyordu. Çocuk oyunlarını bozan bir oyunbozandı artık. Büyükler başını çevirmeye görsün, bir anda ortadan kayboluyordu. Gerçi bulunduğu elbisesinin ceplerinde ya bir avuç kızılık ya da yaban eriği olurdu. Kendisini bulanları böyle ödüllendirirdi. Örtüsünün uçları kulaklarının arkasında... Upuzun boyu, kemikli elleri, çatık kaşları ile hatırlıyorsun onu. Kötü günlerinden... Ağzına buzdan başka hiçbir şey koymadan, “Kün feyakûn gideceğiz” dışında bir cümle kurmadan orta sehpaşının etrafında saatlerce dolanırdı. Sıkı sıkıya yumardı ağzını. Hiç olmazsa bir lokma geçsin boğazından diye yalvaran kızına inat, sımsıkı kapardı.

Bir sabah vaktiydi. Kimse aç demeden açtı solgun dudaklarını. Biliyordu, verdiği son nefesti. Bir turuncumile kokusu kapladı ortalığı. O koskoca ömürden bir bu kaldı. Bunun dışında ne varsa, zaman alıp götürdü. Anlatılsa bile kimsenin dinlemeyeceği hikâyeleri de.

***

Emin Efendi'nin torunu şimdi burada neyi aramaktadır? Ninesinin topladığı turuncumile ile yapılan çayın kokusunu mu? Nisan güllerini mi? Çocukluk günlerinin esrarlı saatlerini mi? Çıra ile aydınlatılan karanlık akşamları mı? Bağ bozumlarında yaşanan tatlı yorgunlukları ve tatasız uykuları mı?

Kadınların yorgun bedenleri zaten hiç uyanmadığı için, uyumakta da güçlük çekmezdi. Genç kızlarsa bir an önce kocaya varmak için gaz lambasının kör ışığında iğne oyalı şifon örtüler, ipek mendiller, karyola etekleri, dört karış eninde danteller örerlerdi.

Cuma günü geldiğinde evleri bir telaş alırdı. Şehirde bir hafta boyunca bekâr yaşayan kocalar sıcak hâlsiz düşürdüğü bedenlerini ve kirli çamaşırlarını sürüyerek Avrat Yatağı'na canlarını dar atarlardı. Ama çocuklar yorgun bedenleri değil de, babalarının kucağındaki kese kâğıtları içindeki tatlıları, şekerlemeleri, yıldız dökenleri görürlerdi. Bir de ne olsa yenilen akşamlardan farklı bir akşama, özenli bir sofraya babalarının sayesinde oturduklarını...

Cuma geceleri daha erken bir saatte yatırılmalarının sebebini ise yıllar sonra anlayacaklar. Sen küçücük bir kızken sormuştun da, Fatma Nine sana “İsrafil'in üç kanadından söz etmişti. “Kananın birini şarka, diğerini garba açar. Üçüncü kanadını da Allah korkusundan yüzüne perde eder.” demişti. İsrafil'in yüzündeki perdeyle, erkekler geldiğinde kadınların yüzüne inen perde arasında nasıl bir bağ olduğunu anlamasan da, daha fazlasını soramamıştın. İsrafil niçin korkardı da, Avrat Yatağı'nın kadınları korku nedir bilmezlerdi? Ne ıssız yollarda bir başlarına yürümekten, ne karanlık gecelerden, ne ağaçlara tırmanmaktan ne de Cehennem Deresi'nden... Büyüdüğünde anlayacaktın nasıl olsa, ne çok şeyden korktuklarını insanların ve ne çok şeyden korkmadıklarını.

Bir de cuma akşamları kadınların koyunlarına soktukları nisan güllerinin hikmetini.

Şimdi kadınlar dibinde menekşelerin açmadığı peynar çalılarına dönmüşler.

Kurumuşlar.

Kimse onları tutuşturmamış.

Otuzunda dağa kadın kaldıranlar da, kırkında molla kesilenler de, şimdi sadece bir Fatiha beklemekteler.

Paslanmış kapı tokmakları, bel vermiş sofalar, ot bürümüş bahçeler, kırık merdivenler, cırlavuklar, bir de her yeri bürüyen yabani incir ağaçları...

Kaç incir ağacı varsa o kadar sönmüş ocak say sen.

Yayla otobüsü yanlarından geçerken radyosunu kapatıyor.

Yolcular çabuk çabuk Fatiha okuyup savuşturuyorlar ölülerini.

Bu yıkık mezarlar da olmasa, kimse ölümü hatırlamayacak.

Sen çıkıp gelmeseydin, birbirine yaslanmış mezarlar arasında dolanmasaydın, hatırlamasaydın çoktan unutulup gidenleri, gizlendiğim kovuktan çıkmayacaktım.

İnsanlar çok değişti, hevesler, arzular değişti, hayat çok değişti.

Sen de değişmişsin.

Nasıl söylesem, zaman fazlanı almış biraz. Zaman seni büyük acılarla, büyük aldanişlarla, büyük bir aşkla yontmuş. Acı çekmenin ne demek olduğunu öğrenmişsin. Bir su damlası gibi kendini tamamlasın diye, içinde birikmesine izin vermişsin. Dünya dönüşünü sürdürürken sen sabretmişsin.

Her şeyden vazgeçmeyi öğrenmişsin.

Tuhaf şey, bir benden vazgeçmemişsin.

Her şey değişse de Haydar değişmemiştir demişsin.

Bu garip ve yalnız rüzgârı değil mi ki çağırılmışın, şu yeryüzünde sırf senin hatırıma eserim.

Eser tutuştururum hayatı yeniden.

Ağzını açmış bekleyen uçurumları kapatırım. Kapanmamış hesapları da.

Gidenleri geri çağırırım.

Dargınları barıştıırım.

Unutulmuş ne varsa, yeniden hatırlatırım.

Yıllar yılı yaylanın güzel kızlarından hiçbirini bana vermeyeceklerini bilsem bile esip durdum bağlarda, sofalarda.

Sonra kimse çağırılmaz oldu.

Kimse ayartmadı.

Kimse yalan sözler söylemedi.

Her şey kadınların terli alınları gibi soğudu. Yıllar yılı sırtlarında sandıklar ve koliler dolusu çeyizleriyle hiç yüksünmeden yürüyüp de sonra kıramadıkları bir ka-
buğun içinde kamburlaşıp kuruyan; alınlarında ve hiç öpülmemiş dudaklarının kenarında derin çizgiler oluşan bakire kızlar gibi kurudu hayat.

Babadan oğula geçen meslekler, anadan kıza geçen hüneler tükendi.

Bağ bozumları bitti. Çıralar, gaz lambaları ve lüks lambası ile aydınlatılan esrarlı geceler, masal anlatan nineleri can kulağıyla dinleyen torunlar da yok. Yaşlıların derin iç çekmelerini ve haykırıışlarını duyan evlatlar da! Bir daha dönmek üzere gittiler. Yaz oldu mu artık yaylaya değil tatile gidiyorlar. Yaşlı bedenlerin sıkıntıyla dönenip dururken çıkarttıkları iniltileri toplayıp kaplarına varıyorum. Ne tuhaf şey; kulakları var, ama duymuyorlar. Bakıyorlar ama görmüyorlar. Sıkıntıyla son bağlarının da kopmasını bekliyorlar. Sur meleği bile beklemekten sıkılıp çekip gitmiş. Yaşlıların son nefesi üflüyor kıyamet borularını. Evler, bahçeler, bağlar yerle yeksan oluyor.

Yaa, işte böyle Emin Efendi'nin torunu. Yağmur yine öyle dağlardan kopup geliyor. Bir de yağmurun adımlarını göreceğ çocuklar olsaydı. Gelselerdi bileceklerdi yağmurun şehirde olduğundan bambaşka biçimlerde geldiğini ve bambaşka biçimlerde yağdığını.

Gecenin sesinin ırak gittiğini.

Akşam olunca yıldızların yere düşecek kadar yakına geldiğini. Böceklerin adam yemediğini.

Şimdi sen anlat bakalım.

İçinden geçen her şeyi anlat bana.

Bir su damlası gibi titriyorsun bak!

Gelip içinden geçtiğim köpük müsün sen?

Esirsem şimdi, bütün bağlar taze filizler verecek.

Kadınlar yine öyle hevesle ateşi besleyecekler.

Gözleri çapaklı çocuklar gün doğmadan uyanacaklar.

Kusursuz bir inciye dönüşmek üzere olan bir su damlasının mucizesine tanıklık edecekler çünkü.

Bu anı bir ömür boyu unutmayacaklarını ve hep özleyeceklerini varsın bilsinler.

Vakti zamanı geldiğinde bilecekler nasıl olsa.

Bu da hayatın esrarı işte.

Anlayabilene aşk olsun!